

עבודת השם

פראת "תרומה"

חה... חה... כנראה, זה מה שמוגל לעשות מי שמאמין בדברי חלומות! אילו האמנתי גם אני בחלומות, "המשיך ראש המשמר, כי אז היה עלי לצאת לדרך לקראקא עירך, כי הנה, חלום חלמתי ובו נאמר לי, כי בקראקא שבפולין גר לו יהודי ושמו איזיק בן יעקיל. בביתו של איזיק זה", התמוגג השומר, "מתחת לתנור, טמון לו אוצר... האם חושב אתה, שאסע לי לקראקא להרוס את תנורו של היהודי ולחפש אוצר? חה...חה..." נהנה מעצמו עזב ראש המשמר את היהודי הניצב מול הגשר, וחזר אל חבריו השומרים. ואלו ר' איזיק - עלה על העגלה הראשונה הנוסעת לפולין, ושב לביתו אשר בקראקא. שם חפר מתחת לתנור, ומצא אוצר גדול, בחלק מהכסף שמצא בנה בעירו בית כנסת מפואר, שנשא את שמו ונקרא: "בית כנסת של רבי איזיק בן ר' יעקיל". כששמעו החסידים את סיפורו של רבי בונים הבינו גם הבינו את כוונתו של רבם הצדיק: לא רק בעת שהם מרחיקים נדוד ומסתופפים בחצר הרבי מסוגלים הם להגיע לאוצר הגדול - לעבודת הבורא בדבקות. גם בהיותם בערים ובביתם מסוגלים הם למצוא את האצר, לעבוד את הבורא ולהגיע למדרגות גבוהות בתורה ובעבודתו! (מעשיהם של צדיקים)

המסקנה שיהודי יכול להיות מבחינתו זה אלי ואנוהו "יכול להשכין את הקב"ה בתוכו ולדבוק בו ע"י תורה ומצוות שנאמר" זה אלי" על פי השגתו והשגת הנשמה שבו "ואנוהו" (אני והוא) חלק בלתי נפרד. "אלוהי אבי ארממנהו" אלוהי אבותי מבית אבא ויחידיר גם את מידת היראה ואז יבנה לו כל יהודי ויהודי מקדש בתוכו וכשיבנה מובטח לו שיצליח שנאמר" ועשו מקדש ושכנתי בתוכם" וזה עדיף מלהתייאש מן העולם להסתובב בין רבנים ולחפש ברכות ועצות וישועות כי האוצר הברכה והישועה בבית, בינך ובין האישה, בינך לבין קונך. ובמיוחד ששפע הברכות נמצאות בשבת שנאמר לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה. השבת היא מקור השפע, שהקב"ה מברך את האדם ששומר שבת שנאמר "ויברך אלוקים את יום השביעי". יהי רצון שהקב"ה יחזיר את כל עם ישראל בתשובה שלמה ואמיתית ויביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו ממש אמן כי יהי רצון.

"ועשו ארון, עצי שטים: אפתיים וחצי ארבו, ואמה וחצי רחבו, ואמה וחצי קמתו." (תרומה כה"י) בכל כלי המשכן נאמר ועשית, ואילו בארון שבו היו מונחים לוחות ושברי לוחות נאמר ועשו לשון רבים, והרמז בזה שהרי הארון רומז לתורה, ז"א שבעניין לימוד התורה אין האדם יכול לפטור את עצמו ולהטיל זאת על אחרים, אלא הוא בעצמו חייב בעסק התורה, וזהו ועשו ארון, שכולם חייבים בלימוד ובעסק התורה, ועל דרך שאמרו במשנה באבות שלושה כתרים הם, כתר כהונה כתר מלכות וכתר תורה, שכתר מלוכה וכהונה רמוזים בעניין

"ועשו לי מקדש; ושכנתי בתוכם" (תרומה כה"י) השראת השכינה תהא במקדש וגם "בתוכם" - אצל כל אחד ואחד מישראל. (ספרים) מעשה מיוחד שמור היה עם האדמו"ר רבי בונם, ואותו היה מספר לאותם חסידים שבאו אצלו בפעם הראשונה: עני מופלג היה ר' איזיק בן יעקיל מקראקא. שנים רבות ידע אך דוחק ומצוקה, פרושה לא הייתה לו בכיסו, ובביתו היו הרעב והמחסור דירים של קבע. למרות כל הסבל - בטח ר' איזיק בה' בכל לבבו ותמיד האמין כי בבוא העת יחולצנו הקב"ה מסבלו. באחד הלילות חלם ר' איזיק חלום מיוחד במינו: בחלמו ציוו עליו לנסוע מקראקא אל פרג. שם, בפרג, מתחת לגשר המוביל לארמון המלך, טמון אוצר. חפור שם, ר' איזיק, ותתעשרו! בתחילה לא יחס ר' איזיק חשיבות רבה לחלום. הן נאמר, כי חלומות שוא ידברון... אך כשבלילה הבא שוב חלם אותו החלום, מקץ לילותיו - חלם אותו חלום בפעם השישית, הבין ר' איזיק כי יש דברים בגו... קם אפוא בבוקר והחליט לנסוע לפרג. ארוכה הייתה הדרך מקראקא לפרג, וכשסוף סוף הגיע - נחפו למחוז חפצו: הגשר המוליך אל הארמון. אך שם נכונה לו אכזבה. על הגשר היו מופקדים שומרים יומם וליל. הללו צעדו שם, דרוכים וקשובים לכל המתרחש סביב. תחת משמר שכזה לא העז ר' איזיק לחפור ולחפש אוצרות... למרות זאת, לא חזר לקראקא עירו, בכל בוקר היה יוצא ממקום אכסניתו והולך אל הגשר, שם היה ניצב ומביט עד הערב. דמותו של היהודי, אשר בא אל הגשר מדי יום, עוררה את סקרנותם של השומרים. "אמור לי", פנה אליו באחד הימים ראש המשמר, "מדוע בא אתה לכאן בכל יום? האם מחפש אתה פה משהו, או שמא ממתין אתה למישהו? הבין ר' איזיק כי לא יוכל לפטור את ראש המשמר בדברים חמקמקים, ועל כן החליט לספר לו על החלום שחלם, אותו חלום שבעקבותיו בא לפרג מביתו שבקראקא, העיד אשר בפולין. האזין ראש המשמר לסיפורו של ר' איזיק ופרץ בצחוק אדיר. "חה...חה...דרך כל כך ארוכה עשית בגלל חלום!



17:13	כניסת השבת
18:12	צאת השבת
17:34	שקיעה
18:46	ה. תם
6:18	הנץ

הפטרה: "וה' נתן חפמה לשלמה"

של מזבח ושולחן, שרק איש מזרע אהרון או מזרע המלוכה יוכל לזכות בזה, אבל כתר תורה מונח בקרן זוית וכל הרוצה ליטול יבוא ויטול, וזהו ועשו ארון עצי שטים שכולם יבואו ויעסקו בתורה. ועוד נראה לרמוז בלשון רבים שנאמר ועשו, שהרי לא כל אחד זוכה לשבת ולעוסק בתורה יומם ולילה, אלא יש שתומכים בלומדי התורה ומחזיקים בה בבחינת עץ חיים היא למחזיקים בה, וזהו בבחינת ועשו לשון רבים (וידבר יוסף).

"וְעֲשִׂיתָ קִרְנָתָיו, עַל אַרְבַּע פְּנֵי-יָם־מִמֶּנּוּ..." (תרומו כ"ב) ולמה נקרא המקום שעליו מקריבים קורבנות בשם מזבח, מלשון זבח. שעליו זובחים הקורבנות. ועוד שראשי תיבות של מזבח הם מחילה זכות ברכה חיים. שכל אותם הטובות זכו מן המזבח. שבקורבנות שהיו מקריבים עליו היו מתכפרים עונותיהם, וזכות הקורבנות נתברכו ישראל והאריכו ימים. שמן הטעם הזה ציווה הקב"ה שלא יגע שום דבר של ברזל במזבח כשבונים אותו, כדרך שנוהגים לתקן האבנים בכלי ברזל, כיון שהמזבח עשוי להאריך ימים

והברזל נברא לקצר ימים, שבו הורגים אנשים. אם כן הם סותרים זה את זה, ולכן אל יגעו זה בזה. ולכן נצטוו לעשותו נחושת ולא של מתכת אחרת, לרמוז שבא לכפר על עוונותינו, כפי שנאמר וגיד ברזל ערפך ומצחך נחושה (ישעי' מח).

ושלוש סוגי ניסים נעשו במזבח. **הנס הראשון** הייתה אש יוקדת על המזבח יומם ולילה, ולא נשרף הציפוי הזה ולא עצי המזבח. **הנס השני** שהמזבח היה בעזרה במקום פתוח, ולא היה שום כיסוי מלמעלה ובכל זאת לא כיבו הגשמים את אש המערכה. **והנס השלישי** שהעשן של המערכה היה מתמר ועולה ישר כעמוד, ולא היו הרוחות שולטים בו לפזרו לצדדים. וזהו שנאמר במשנה בפרקי אבות ולא כבו הגשמים אש של עצי המערכה ולא נצחה הרוח את עמוד העשן. והטעם שהיה המזבח רחב חמש אמות כאורכו שאף הוא היה חמש אמות, להזכיר זכות עשרת הדברות שקיבלו, שהיו חרותים ה' דיברות על לוח זה וה' על לוח אחר. וכן שלוש אמות גובה של מקום המערכה, באו להזכיר זכותם של ג' הפרנסים שהיו לישראל, משה אהרון ומרים.

סיפור בהגשבים "הגלגל מסתובב" חלק ב.

קיצור: שנת תרס"ד הייתה שנת משבר כלכלי עמוק שהכה ברחבי אוקראינה. רבים מבעלי-העסקים איבדו את הונם. מי שחווה אז את המשבר במידה מכריעה והיה מהמפסידים הגדולים היה ר' אהרון חזנוב, מהעיר פוטצ' שבמחוז צ'רניגוב. עם הזמן הכניס לעסק גם את בניו וחתנו. העסק גדל והמשפחה הרחיבה את פעילותה גם לערים קייב, חרקוב ופטרבורג. בבוא המשבר הכלכלי היו בני משפחת חזנוב מהנפגעים הראשיים. **המשך:** התגלעה ביניהם מחלוקת. חזנוב הזקן סבר שיש למכור הכול ולהחזיר את מה שאפשר להחזיר מהחובות. לעומתו סברו בנו וחתנו כי יש להפריש לתשלום חובות רק חמישה-עשר אחוז מהכסף, וביתרת הכסף יש לפתוח מחדש במסחר. בעומדם לפני הרבי פרשו לפניו את מצב העסק ואת התלבטות שבין שתי הדרכים. בתוך כך החל חזנוב להתייפח בלב שבור: "עשרים שנה הייתי קבלן מצליח. עשרות רבות של משפחות יהודים מצאו את פרנסתן בכבוד בעסקי. והנה עתה הנני עומד לפני פשיטת רגל והנני בעל-חוב עצום". בעוד הרבי מהרהר המשיך חזנוב וקרא כי טוב מותו מחיו, וכי כבר התייאש מלראות עוד טוב בחייו... המילים האחרונות כאילו ניתקו את הרבי מהרהוריו. הוא הרים את עיניו ופנה לחזנוב בשאלה: "האם היית מימך בווינה?". חזנוב המופתע ענה מיד: "כן, רבי, בוודאי". "האם היית גם בגן העיר בווינה?", הוסיף הרבי לשאול. חזנוב החל לספר ולתאר את הגן המיוחד, שבו פועל גלגל ענק. בצידו הגלגל תלויות מרכבות זכוכית, מחוזקות בפסי פלדה, ובהן מושבים. באי הגן נכנסים לתוך המרכבות האלה, ועולים מעלה-מעלה עד ראש הגלגל, שממנו נפרש נוף מרהיב. הרבי נתן בו מבט חודר ואמר: "חכמינו ז"ל אמרו כי גלגל הוא החוזר בעולם. גלגל ההצלחה מסתובב, ומרכבותיו עולות ויורדות. טבע האדם, שכאשר הוא עומד בפסגת ההצלחה, ברום גובה הגלגל, רוחו טובה עליו. מרשה הוא לעצמו לצחוק ולהיטיב את ליבו בכל דבר הנאה. אך האמת היא שאינו אלא שוטה, שהרי הגלגל יכול גם לרדת. "וכמו-כן מי שמרכבתו ירדה והיא נמצאת בתחתית הגלגל, הכול נעשה שחור בעיניו והוא בוכה על שפל מצבו. אך באמת גם הוא אינו אלא שוטה, שהרי גלגל הוא שמסתובב". הרבי פנה שוב אל חזנוב ואמר: "ר' אהרון, הסירו כל עצב מליבכם. התחזקו באמונתכם ובביטחונכם בהשם יתברך. ובעזרתו יתברך יבוא אותו יום טוב אשר מרכבתכם תשוב ותתורמם למעלה. סעו לשלום וה' יזמין לכם עסקים טובים". מר קיסין ומר באסס הבינו כי הרבי תומך בעמדתם. הם עשו כעצתו, ומיד בשבוע החלו בהשקעות חדשות. ואכן, לא עברה שנה, ובית מסחרו של מר חזנוב חזר למעמדו הכלכלי האיתן כבעבר. **סוף!**

פינת ההלכות "דיני דליקה בשבת"

ע"פ ילקוט יוסף כרך ד.
הדיירים של הבתים הסמוכים למקום הדליקה, החוששים שהדליקה תגיע גם לדירתם, מותר להם להקדים רפואה למכה ולהציל כל מה שיכולים מהדירה, ובלבד שהוא במקום שיש עירוב. ובוה לא גזרו חכמים שאם נתיר להם להציל את חפציהם יבואו לכבות, שמאחר והדליקה עדיין לא הגיעה לדירתם, אינם בהולים כל כך שנחוש שיבואו לכבות. (ילקוט יוסף שבת כרך ד עמוד שסח)

יא. מי שיש לו כתבי יד של חידושי תורה, ופרצה דליקה בשבת בביתו, וירא שמא ישרפו כתבי יד אלו ויבוא לידי צער גדול, מותר לו להציל את כתבי היד מהבית הבווער. ובלבד שיהיה במקום שיש בו עירוב. והאידינא מצילין מן הדליקה כל כתבי הקודש. (ילקוט יוסף שבת ד עמ' שסט)

יב. יש אומרים שאם פרצה דליקה בבית מותר להוציא מהבית [במקום שיש עירוב] [מעות ושאר חפצים יקרי ערך שהם מוקצה בשבת, שבמקום פסידא לא גזרו חכמים. ויש אוסרים. וכן עיקר לדינא, שאין לעבור על איסור טלטול מוקצה בשביל פסידא. וכן נראה דעת מרן השלחן ערוך. ואמנם יש שהקילו בזה גם לדעת מרן השלחן ערוך, והרוצה להקל מפני הפסד ממון רב, יעשה כן או על ידי נוכרי, או על ידי שינוי, וטלטול מן הצד, או כלאחר יד, ולא בטלטול בידו כדרכו. (ילקוט יוסף שבת כרך ד' עמוד שסט, ועמוד תכו)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאונו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורמזון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asef@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי לדעת,דרשו,ועוד..